

Svaki je rastanak gorak, osim onih ristanaka koji su slatki. A da rastanci ne bi bili gorki, već slatki, ne smije nam se dogoditi da nam, bilo nama nastavnicima, bilo vama učenicima i roditeljima, prostruje kroz glavu misli što ih je zapisao talijanski pjesnik Giovanni Pascoli: "Sad kad više nikog nema tko bi nam se radovao, sad kad više nikog nema tko bi nam opraštao..."

Potaknut riječima jedne učenice kako je pronašla olakšanje u spoznaji da se i mi, nastavnici osjećamo često poput učenika te da joj je ta spoznaja pomogla da se sama osjeti normalnom i shvaćenom, želim vam i ja reći, dragi maturanti, dragi nastavnici i dragi roditelji, da ni ja nisam nimalo drugačiji od vas; osjećam se kao i vi. Nisam nimalo bolji od vas, prepun sam slabosti, te zajedničke osobine nas ljudi. No, unatoč svim slabostima znam zašto živim, znam da je život lijep i smislen, znam da se isplati činiti dobro, znam da je bolje nepravdu trpjeti nego je nanositi... Znam da je stvarnost unatoč svemu lijepa i smislena. Lijepa je i smislena najviše zbog toga jer mogu reći da riječi pjesnika Pascolija nisu istinite za mene: ja ću vam se uvijek radovati i uvijek ćete u meni naći nekoga tko bi opraštao. Odgoj je za mene milosrđe i ljubav prema čovjeku.

Poznajem vaše razrednice, dragi maturanti, Gabrijelu, Maju, Anu i Suzanu; znam da riječi pjesnika Pascolija isto tako ne odgovaraju stvarnosti koju su one živjele prema vama ove četiri godine jer su vam se uvijek radovala i uvijek će se radovati, jer su vam opraštale i uvijek će vam opraštati.

Jao Giovanniju Pascoliju! U XI. gimnaziji njegovi stihovi ne nalaze potvrdu. Znam da to isto možemo reći za vas, naše učenike i roditelje. U vama možemo pronaći nekoga tko bi nam se radovao i tko bi nam opraštao. I tako ovaj rastanka postaje sladak.

Htio bih zahvaliti razrednicama za ljubav i dobrotu jer smo samo tako mogli vidjeti da sve ima smisla. Ljubav i dobrotu mogli smo zapaziti i u ostalim nastavnicima, u pedagoškoj službi, administraciji XI. gimnazije, domaru i spremačicama – stvarnost oko nas lijepa je i smislena unatoč raznim slabostima.

Želim Vam puno uspjeha, da postanete prvenstveno ljudi i da se za svakog od vas može reći: "Gle, u njemu/u njoj nalazim nekoga tko mi se raduje, gle u njemu/u njoj nalazim nekoga tko mi oprašta!"

Stjepan Arnuš, prof.